

Faun

Él egy faun a Wesselényi utcában.
A negyedik emeletre bújt, följebb is
ment volna, de itt nincsenek tízeleletes
panelek. A padlás nem az ő helye,
civilizált, igényes faun ő, és pincébe
vagy a földszintre sem akart költözni,
bár a lányok egyszerűbben jutnának
be hozzá. Nem sok lány jön már.
Ez egy magányos faun. Várja a rég
eltűnt hercegnőt, hogy három próba
elé állítsa, kiderítvén, ő-e az valóban.

Mondhatni, sínylődik a faun
a körfolyosós ház legfelső emeletén,
nyugdíjas nők és agglegények közt,
akik váltakozva esnek letargiába
és bizsergető pletykázásba, elkövetők
és áldozatok. Megvolt a háznak a maga
izgalma, de a faun beleunt már.

Egyedül a családok érdeklík, az egyre
népesebbek, ahol a legnagyobb lány
és az anya egyszerre esik teherbe. A faun
kíváncsian les lefelé, az egyik gyerekben
újjászületik-e a hercegnő. Akkor is
szereti a gyerekeket, ha csak gyerekek,
nem hercegnők, akkor is, ha gyorsan
elhúznak, fekete fogcsonkokkal nevetnek,
udvariatlanok, sőt, pofátlanok, buták
és lusták, a faun gyönyörködik bennük,
csak bennük bízik.

A ház népe nem szereti azt a három egyre
népesedő családot, az elsőt, a másodikon
és a földszinten lakókat, el sem férnek már,
legfeljebb két szobában élnek, de inkább egyben.
Csak a faun örül a nagy hasaknak. Néha titkon

rákacsint a férfiakra, és sajnálja, amikor egy nagyobb gyerek elköltözik, bár gyakran visszajár.

Egy csak a baj, hogy az utált családok nem tudnak a faun szeretetéről. A faun ki se mozdul, az ajtót ki se nyitja, az ablakon ki se néz. Mégis ott van minden emeleten, mindent tud és mindent érez, a gyerekek hol természetes finom illatát, hol szaros bűzét, az alkoholt, az áporodott cigarettát, az odaégetett krumplis tésztát. Érti a csipsz maró sóját a nyelvéen, érti a hiányt a lakókban, a veszekedés keserűségét, és reménykedik, hogy a lakók is érzik az ő szeretetét, a semmiben meg nem nyilvánuló gondoskodását. Nem érzik. Tudja. Mégis.

Mert Ariadnének bújniia kell, amíg él

Burger King, Ariadnének de zajos a te léted, még ha a lány magasan tud funkcionálni is, úgy van: hogy nem más a zajösszhangzat, mint gyilkos erőszak, ám Ariadné még magasabbra akarna kerülni.

Fel, magasabbra, a Rózsák téri torony magasába, fel, magasabbra, a ronda Magyar Színház magasába, fel, magasabbra, a Kékes ijesztegető magasába, még inkább oda, merre a többiek élnek, az épek.

Így Ariadné asszimilálódással igyekszik úgynevezett autizmusa tényét rejtteni jól el, vállal ezért tömeget, lármát, zajokat, ha segíthet, hogy az övé legyen az, mire mind vágyunk, te is, én is.

Ám ha belátná azt, hogy igyekvés nélkül is jó ő, most nem kéne szaladnia, rúgnia székeket is fel, által a nagy fotocellás ajtón futnia, szégyen, jó étvágygal evők és biztonságis előtt is.

Kint a hideg, fényes és végre néptelen utcán elbujdosni odút kereső vadként leseget szét,

*otthona túl távol van, nincs aki, nincs, ki segítsen,
vagy hát lenne, de nem jut eszébe a rémületében.*

*Mítoszok álmodozó szavait, ha, ki olvasol, érted,
láthatod, Erzsébetváros koszos útjain így jár
szép Ariadné, tartva szakadt fonalát a kezében,
látni az enyhén összezavart arcán a kis égpiért.*

HANGAY NIKOLETT

Sylvia Plath nem hagy aludni

*a vallomásos költészet legnagyobb alakjai
szinte mind öngyilkosok lettek
ezt egy Sylvia Plathról szóló tanulmányban olvastam
vagy én találtam ki az
ébredés határán megakadva valamelyik
zavarosszürke reggelen
a tetőablak ferde üvegén
órák óta kopogott az eső.
álomban egy betegség miatt alig
néhány évem maradt élni
és csak később kezdtem el
szorongani amiért ettől megkönnyebbültem
a húgomnak már persze
úgy meséltem hogy rémálom volt.*

*egy ideje 50 helyett
100 mg zolofotot vettem be egy nap és kezdett
nehézkessé válni az érzelmek kimutatása
óvatosan kellett bánnom a szavakkal
a vicceimet így sem értette senki rajtam kívül.
idegesített hogy az életem
egyre inkább irodalomtörténeti klisékre hasonlít*

*főleg mivel hónapok óta
egy instagram-posztot sem sikerült összehoznom
elég öncélú lenne úgy meghalni
hogy még a saját barátaim is
alig emlékeznek rám.
mi értelme a szenvedésnek ha senki nem ír róla.*

*az a nap is eltelt pont mint a többi
semmi fontos nem történt
a novemberi ködben minden egyformának látszott
úgy állt el az eső hogy észre se vettem.*

*a tanulmány szerint a vallomásos költészet fő témája
a privát történet kényszeres ismétlésének pszichológiai folyamata.
talán könnyebb másoknak magyarázkodni
mint elfogadni hogy a fájdalom is lehet céltalan
ezt már csak én tettem hozzá gondolatban
valahol messze felettem a ferde üvegen
kopogni kezdett az eső.
a gyógyszeres doboz kiürült
az álmat elfelejtettem
és a tanulmánykötetet is visszavitettem azóta a könyvtárba
de ha Sylvia Plath hajnalonként eszembe jut
még mindig nem tudok elaludni.*